

Arrest

nr. 216 232 van 31 januari 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. BALEANI
André Dumontlaan 210
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 april 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 november 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. KÖSE, die *loco* advocaat G. BALEANI verschijnt voor verzoeker, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 20 augustus 2015 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 21 augustus 2015 om internationale bescherming. Op 30 maart 2018 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en tot de etnische groep van de Hazara te behoren. U bent een 22-jarige sjjiitische moslim en bent geboren in het dorp Day Barat, gelegen in het district Panjab in de provincie Bamyān. Hier woonde u van uw geboorte tot uw vertrek uit Afghanistan. Toen u elf jaar oud was, is uw vader overleden aan een hartziekte. Hierna vielen uw ooms langs vaderszijde uw moeder lastig omwille van de gronden die in jullie bezit waren. Drie jaren na de dood van uw vader heeft u samen met uw moeder, broer en zus Afghanistan verlaten en zijn jullie naar Iran verhuisd. Dit was ongeveer acht à negen jaren geleden. In Iran had u geen documenten en werd u drie keer gearresteerd door de Iraanse politie. Uw werkgever betaalde telkens een borgsom zodat u vrij kon komen. De laatste keer dat u gearresteerd werd was ongeveer één jaar voor uw vertrek uit Iran. Hier zeiden ze dat u ofwel naar Syrië moest gaan om daar te vechten en zo Iraanse documenten kon verkrijgen, of dat u gerepatriëerd zou worden naar Afghanistan. De situatie van Afghanen in Iran werd steeds erger waardoor uw moeder heeft besloten om u weg te sturen uit Iran. U verliet Iran in de zesde maand van 1394 (omgezet naar de westerse kalender augustus/september 2015). U reisde via Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Hongarije en Duitsland naar België. U heeft ongeveer twee maanden gedaan over uw reis van Iran tot in België. Op 20 augustus 2015 kwam u aan in België en op 21 augustus 2015 diende u een verzoek tot internationale bescherming in. U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan omdat u daar geen familie heeft buiten uw ooms langs vaderszijde met wie u geen goede relatie heeft, en ook omdat de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan niet goed is.

U legt geen documenten neer ter staving van uw asielrelaas.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat u de Belgische asielinstanties heeft trachten te misleiden door te zeggen dat u 16 jaar en 7 maanden oud was bij uw aankomst in België. Na een medisch onderzoek, daterende van 11 september 2015, werd vastgesteld dat u ouder was dan 18 jaar. Tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS, daterende van 18 oktober 2015, zegt u dat u 22 jaar bent (CGVS p. 4). U gevraagd waarop u zich baseert voor die leeftijd zegt u dat dit door uw moeder gezegd werd (CGVS p. 4). U geconfronteerd met het feit dat u bij uw aankomst in België had verklaard 16 jaar en 7 maanden oud te zijn en nu plots verklaart dat u 22 bent, zegt u dat mensen u zeiden dat het beter zou zijn indien u zou verklaren minderjarig te zijn (CGVS p. 4). U heeft dus bewust de Belgische asielinstanties trachten te misleiden door zichzelf minderjarig te verklaren, wetende dat u dit niet was bij uw aankomst in België. Hiermee brengt u de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen in het gedrang. In ieder geval kan het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind niet op u worden toegepast.

Verder dient te worden opgemerkt dat uw vrees voor vervolging en het reëel risico op ernstige schade dient te worden beoordeeld ten opzichte van uw land van nationaliteit. Gelet op het feit dat u verklaart enkel over de Afghaanse nationaliteit te beschikken (CGVS p. 23) moet in uw geval uw vrees beoordeeld worden ten opzichte van Afghanistan, het land waarvan u de nationaliteit draagt. De problemen die u in Iran kende, worden hier aldus buiten beschouwing gelaten voor het beoordelen van uw gegronde vrees voor vervolging.

Rekening houdende met uw verklaringen aangaande uw vrees ten aanzien van het land waarvan u de nationaliteit draagt, zijnde Afghanistan, dient er te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd een persoonlijke vrees voor vervolging aan te tonen bij een eventuele terugkeer naar uw land. U haalde immers geen feiten of elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft omwille van redenen van ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een sociale groep, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie van Genève.

U verklaart namelijk Afghanistan verlaten te hebben omwille van een conflict rond grondbezit met uw ooms langs vaderszijde (CGVS p. 7). Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat u tijdens het persoonlijk onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) niet heeft gesproken over dit grondconflict met uw ooms (zie vragenlijst CGVS). U heeft in dat persoonlijk onderhoud enkel verwezen naar de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan wat uw vlucht uit Afghanistan betreft (zie vragenlijst

CGVS punt 3 vraag 5). Zo heeft u daar enkel verklaard dat er bij uw vlucht van Afghanistan naar Iran oorlog heerste in Afghanistan tussen de Afghaanse overheid en de taliban (zie vragenlijst CGVS punt 3 vraag 5). Verder verklaarde u tijdens dat persoonlijk onderhoud dat u niet kan terugkeren naar Afghanistan omwille van de onveiligheid in het land en de nog steeds heersende oorlog tussen de taliban en de Afghaanse autoriteiten. Nergens in dat persoonlijk onderhoud heeft u melding gemaakt van het probleem dat u met uw ooms langs vaderszijde gehad zou hebben (Vragenlijst CGVS). Het feit dat u bij DVZ niet heeft gesproken over het beweerde grondconflict met uw ooms en enkel heeft verwezen naar de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan wat uw vertrek uit uw thuisland betreft, ondermijnt de geloofwaardigheid van de aangehaalde problemen in ernstige mate. In het begin van het persoonlijk onderhoud op het CGVS werd u ook gevraagd hoe het onderhoud bij DVZ was verlopen en of u de belangrijkste problemen die aanleiding hebben gegeven tot uw vertrek uit Afghanistan heeft verlaten, heeft kunnen aanhalen. U zei enkel dat het goed was verlopen en bevestigde dat u de belangrijkste problemen die aanleiding hebben gegeven tot uw vertrek uit Afghanistan heeft kunnen aanhalen (CGVS p. 2-3). Het CGVS vermoedt dan ook dat u Afghanistan heeft verlaten omwille van de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan en niet omwille van een probleem met uw ooms langs vaderszijde. U slaagt er ook niet in om het CGVS van het tegendeel te overtuigen.

Zo zijn er verschillende elementen in uw asielrelaas niet aannemelijk en legde u omtrent dit grondconflict vage verklaringen af. U verklaart dat uw vader overleden is toen u elf jaar oud was (CGVS p. 6). U gevraagd hoe lang na het overlijden van uw vader u naar Iran verhuisd bent zegt u eerst zich dit niet te herinneren omdat u te jong was (CGVS p. 6). U kon wel zeggen dat u elf jaar was bij het overlijden van uw vader. Er kan dan ook verwacht worden dat u minstens een benadering zou kunnen geven van de periode dat u nog in Afghanistan heeft verbleven na de dood van uw vader. Hiermee geconfronteerd zegt u dat jullie twee à drie jaren na het overlijden van uw vader vertrokken zijn uit Afghanistan (CGVS p. 7). Pas toen u gevraagd werd om welke redenen u geen contact heeft met uw ooms langs vaderszijde die nog in Afghanistan wonen zegt u dat er een conflict was over gronden (CGVS p. 8). U verklaart dat uw moeder u vertelde dat er een discussie was tussen hen omwille van jullie gronden, uw ooms zouden namelijk van oordeel zijn dat de gronden aan hen behoorden en niet aan uw gezin (CGVS p. 8). U gevraagd hoe groot die gronden waren zegt u dit niet te weten (CGVS p. 7). U verklaart dat u bent gestopt met uw schoolopleiding omdat u als oudste zoon van het huis moest werken op jullie velden (CGVS p. 7). Er kan dan ook verwacht worden dat u minstens een schatting zou kunnen geven van de grootte van deze gronden die ter discussie stonden. Daarnaast zou uw moeder u verteld hebben over de problemen in verband met deze gronden (CGVS p. 6). Er kan dan ook verwacht worden dat zij u ook verteld zou hebben hoe groot de gronden waren die jullie hadden.

U verklaart dat jullie naar Iran zijn verhuisd omdat uw ooms langs vaderszijde uw moeder na de dood van uw vader, elke dag lastig vielen omwille van deze landbouwgronden (CGVS p. 9+23). U gevraagd of uw ooms uw moeder gedurende drie jaar lastig vielen zegt u dat uw moeder vertelde dat uw ooms zelfs voor de dood van uw vader ook met hem discussieerden in verband met deze gronden (CGVS p. 23). Het is enigszins opmerkelijk dat dit grondconflict jaren zou aanslepen zonder dat één van beide partijen enige verdere maatregelen zou treffen. U gevraagd of uw ooms onmiddellijk na de dood van uw vader uw moeder hebben aangesproken over deze gronden antwoordt u niet op de vraag en zegt u dat 'het steeds meer en meer werd en uw moeder het uiteindelijk beu werd' en jullie Afghanistan verlieten (CGVS p. 23). Het is weinig geloofwaardig dat uw ooms, na de dood van uw vader, uw moeder gedurende 3 jaar dagelijks zouden lastig vallen en er nog geen vooruitgang zou komen in deze zaak. Hiermee geconfronteerd zegt u dat ze haar bedreigden dat ze de gronden moest achterlaten en moest vertrekken (CGVS p. 23). U gevraagd hoe lang na deze bedreiging jullie Afghanistan hebben verlaten zegt u dat u te jong was en het zich niet kan herinneren (CGVS p. 23). U had verklaard dat uw moeder u vertelde over deze problemen (CGVS p. 8+23). U gevraagd of uw moeder dan niet verteld heeft wanneer jullie naar Iran vertrokken zijn zegt u enkel dat jullie drie jaar na de dood van uw vader vertrokken zijn (CGVS p. 23). U geconfronteerd met het feit dat u geen duidelijkheid heeft geschept in verband met de problemen die u zou gehad hebben in Afghanistan met deze ooms en u gevraagd of u nog iets wilt toevoegen aan uw verklaringen spreekt u vervolgens over uw probleem in Iran (CGVS p. 25). U zegt namelijk dat u in Iran ofwel naar Syrië zou gestuurd worden, ofwel naar Afghanistan (CGVS p.25). U slaagt er dan ook niet in om het CGVS te overtuigen van een persoonlijke vrees voor vervolging gelinkt aan deze beweerde familiale problemen.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan omdat u daar geen familie heeft buiten deze ooms langs vaderszijde met wie u geen goede relatie had (CGVS p. 25). U verwijst ook nog naar de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan wanneer gepeild wordt naar uw huidige vrees in Afghanistan (CGVS p. 25). Dit zijn echter geen elementen die wijzen op het bestaan van een actuele persoonsgerichte vorm

van vervolging omwille van één van de vijf criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Het volstaat niet om te verwijzen naar een algemene situatie om een persoonsgerichte vrees voor vervolging aan te tonen, u dient uw persoonlijke vrees in concreto aan te tonen, wat u hier niet doet. Tot slot kan opgemerkt worden dat u enige informatie in verband met uw familienetwerken en mogelijk hun verblijfplaats tracht achter te houden voor het CGVS. U verklaart dat uw moeder, broer en zus in Iran wonen (CGVS p. 6). U verklaart dat u nog contact heeft met uw moeder en dat u haar laatst twee weken voor het persoonlijk onderhoud op het CGVS heeft gesproken (CGVS p. 9). U gevraagd op welke manier jullie contact hebben zegt u haar te bellen via de applicatie Viber (CGVS p. 9). U gevraagd op welk nummer u haar belt zegt u dat u haar nummer niet heeft opgeslagen (CGVS p. 9). Het is echter weinig geloofwaardig dat u het nummer van uw moeder niet zou opgeslagen hebben. U gevraagd of u niet op uw GSM kan kijken om het nummer van uw moeder op te zoeken in uw oproepenlijst zegt u dat dit niet mogelijk is (CGVS p. 9). U geconfronteerd met het feit dat u wel over haar nummer zou moeten beschikken aangezien u verklaart haar via Viber te bellen zegt u plots dat het nummer niet aan haar behoort (CGVS p. 9). Nochtans kan verwacht worden dat u onmiddellijk zou verklaren dat u via een tussenpersoon contact opneemt met uw moeder. U liet dit echter na waardoor de geloofwaardigheid van uw verklaringen ondermijnd wordt. U gevraagd van wie dat nummer dan wel is zegt u dat het van uw buren is en dat u Bakhtar belt (CGVS p. 10). U gevraagd of u dat nummer dan kan geven zegt u dat u dat nummer niet heeft opgeslagen en dat ze u altijd vanop een ander nummer bellen (CGVS p. 10). U gevraagd of u dan het laatste nummer van waarop ze u gebeld hebben kan geven zegt u dat u dat nummer ook gewist heeft (CGVS p. 10). Het is echter weinig geloofwaardig dat u over geen enkel telefoonnummer zou beschikken waarop u uw moeder kan contacteren, zowat het enige volwassen familielid die u kan contacteren. U doet met uw verklaringen dan ook het vermoeden ontstaan dat u eerder enige informatie tracht achter te houden voor het CGVS en dat u hierdoor niet bereid bent om de contactgegevens van uw familie door te geven.

Ook is het niet duidelijk wanneer u Iran verlaten heeft. U verklaart dat u Iran in de zesde maand van 1394, volgens de Iraanse kalender, verlaten heeft (augustus/september 2015) (CGVS p. 22). U verklaart dat u ongeveer twee maanden gedaan heeft over uw reis van Iran tot België (CGVS p. 25). Dit zou erop neerkomen dat u in oktober of november zou toegekomen zijn in België. U heeft echter op 21 augustus 2015 reeds een aanvraag tot internationale bescherming ingediend in België (zie administratief dossier) waardoor het niet mogelijk is dat uw verklaringen betreffende uw vertrek en reisperiode zouden kunnen kloppen. Dit ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Verder bestaan er twijfels omtrent het verblijf van diverse jaren in Iran voor uw komst naar België. Zo geeft u zeer ontwijkende antwoorden over jullie verblijfsomstandigheden en die van illegale Afghanen in Iran. U woonde met uw familie in een huurhuis in Teheran, maar wie de eigenaar was van het huis waar jullie verbleven wist u niet; nochtans zou u er gewoond hebben tot uw komst naar België, dus gedurende 6 à 7 jaar (CGVS p. 4). Waar of hoe uw moeder de rekeningen voor gas, elektriciteit en de huur betaalde kon u niet zeggen, ook zag u naar eigen zeggen nooit het huurcontract met de eigenaar (CGVS p. 12). Jullie hadden naar eigen zeggen geen verblijfsdocumenten of vluchtelingendocumenten, maar uit uw verklaringen blijkt ook dat jullie dit nooit probeerden aan te vragen, naar eigen zeggen omdat ze die toch niet zouden geven (CGVS p. 13). Uw oom, die eerder naar Iran gekomen was, had wel documenten, maar hoe de documenten genoemd worden die geregistreerde Afghanen hebben weet u niet en evenmin kent u organisaties voor vluchtelingen in Iran (CGVS p. 13-14). Van 'amayesh' had u ook nog nooit gehoord (CGVS p. 14). U had er andere Afghaanse vrienden, maar vreemd genoeg kan u niet eens zeggen vanwaar in Afghanistan zij of hun families afkomstig waren. U kent evenmin namen van ziekenhuizen in de buurt of Teheran stad, ondanks dat u er jaren zou gewoond hebben (CGVS p. 21). Dat u voor uw komst naar België diverse jaren in Iran zou hebben gewoond, en niet meer in Afghanistan zou zijn geweest, wordt door deze vaststellingen betwijfeld; het vermoeden bestaat dat u in werkelijkheid in Afghanistan leefde en mogelijk wel kort in Iran bent geweest waar u net als veel andere Afghanen tewerkgesteld werd als seizoenarbeider.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Verzoekers van internationale bescherming uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de aanvragen tot internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bamyān te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Bamyān behoort tot de centrale hooglanden van Afghanistan. Uit de provincie komt er relatief weinig berichtgeving over veiligheidsincidenten. De incidenten die er plaatsvinden, betreffen bovendien hoofdzakelijk niet aan het conflict gelieerde incidenten. De provincie Bamyān scoort in zijn geheel erg laag wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Bamyān actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Bamyān aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bamyān. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofdte omstandigheden

bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

U legt geen documenten neer die bovenstaande appreciatie van het CGVS in positieve zin kunnen wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 2, 3, 5 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 48/3, 48/5, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Eenzijdige rechtshandelingen met individuele strekking die uitgaan van een bestuur en die rechtsgevolgen beogen voor één of meer bestuurden, moeten afdoende gemotiveerd zijn in de akte die de beslissing zelf bevat.

Drie voorwaarden moeten vervuld zijn opdat aan de materiële motiveringsplicht zou zijn voldaan: de motieven in het administratief dossier moeten kenbaar zijn, juist zijn en draagkrachtig zijn.¹

De draagkracht slaat op vier elementen, zijnde de logische consistentie (geen tegenstrijdigheden), de juridische aanvaardbaarheid (hanteren van de juiste wettelijke grond en de juiste interpretatie van de wet), de feitelijke aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten) en de beleidsaanvaardbaarheid (aansluitend bij het gevoerde beleid).²

Verzoeker meent dat de bestreden beslissing interne tegenstrijdigheden bevat en dat verweester onvoldoende rekening heeft gehouden met alle relevante elementen en stukken in het dossier. Het lijdt geen twijfel dat in casu niet aan de draagkrachtvereiste (feitelijke aanvaardbaarheid en de juridische aanvaardbaarheid) is voldaan.

1. Vooreerst merkt verzoeker op dat hij het eerste gehoor voor DVZ diende te ondergaan in aanwezigheid van een tolk, die het Dari met een zware tongval sprak, alleszins met een accent die hij niet gewoon was. Verzoeker had dan ook de grootste moeite om de vragen te begrijpen.

Bovendien werd hem telkenmale meegedeeld dat hij zeer kort de vragen diende te beantwoorden, omdat hij later de gelegenheid zou hebben om uitgebreider zijn verhaal te doen. Reden waarom verzoeker de spanningen met zijn ooms betreffende de erfeniskwestie niet vermeldde.

2. De vragen waaraan verzoeker onderworpen werd ter gelegenheid van het tweede gehoor waren op hun beurt te algemeen geformuleerd, zodat verzoeker de bedoeling/reikwijdte van de vragen vaak miste. Te meer verweester aan het begin van het gehoor duidelijk stelde dat concludante zich diende te beperken tot de essentie en enkel de vragen diende te beantwoorden. Reden waarom verzoeker zo min mogelijk hiervan verder trachtte uit te wijden.

3. Vanuit een verkeerde juridische redenering komt verwerende partij - en dit hoogst ten onrechte - tot het besluit dat er geen vrees voor vervolging zou zijn in hoofde van verzoeker.

Betreffende zijn leeftijd verklaart verzoeker dat hij zich klaarblijkelijk vergist heeft. In Afghanistan hanteert men immers een andere kalender als die in Europa.

Uit het administratief dossier blijkt verder ten genoegte van recht dat verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging en een reëel risico loopt op ernstige schade in Afghanistan.

Verweerster gaat in haar beslissing uitvoerig in op het 'grondconflict', om hieruit te concluderen dat er leemten en dus onjuistheden zouden zijn, quod non in casu.

Vooreerst merkt verzoeker dienaangaande op dat dit onderdeel op zich uiteraard niet doorslaggevend is om de vluchtelingenstatus al dan niet toe te kennen!

De nood aan bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan invoeren of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

Het is niet omdat verzoeker bepaalde, ongewild onjuiste verklaringen heeft afgelegd, dat verweerster de totaliteit van de verklaringen van verzoeker in vraag dient/kan stellen.

Verzoeker is de zoon van een arme familie. Hij heeft amper het lager onderwijs afgemaakt. Ingevolge de dood van zijn vader diende hij op jonge leeftijd de verantwoordelijkheid van zijn familie op zich te nemen. Hij groeide op onder zware omstandigheden. Daarbij kwam nog de hele conflictsituatie met de ouders (ooms en tantes) ingevolge de nalatenschap van zijn overleden vader. Verweerster houdt in haar beoordeling helemaal geen rekening met de socio-economische achtergrond van verzoeker en verwacht ten onrechte verklaringen/informatie, waarover verzoeker gewoon niet kan beschikken.

4. Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Dat verzoeker zogenaamd incoherente en onaannemelijke verklaringen zou hebben afgelegd met betrekking tot het haar reisroute en haar problemen in Syrië, maakt de Syrische nationaliteit van verzoeker en haar herkomst uit Syrië niet ongedaan.

Verweerster verwijst naar het verslag van UNHCR over Afghanistan van 19.04.2016, terwijl er minstens een derde veiligheidsrapport vanwege EASO van december 2017 voorhanden is. Bovendien bevestigen voornoemde verslagen dat er in Afghanistan actueel wel sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier kan blijken dat verweerster hiernaar enig onderzoek heeft verricht. Bovendien zijn er recentere verslagen over Afghanistan voorhanden, waar verweerster geen onderzoek naar doet. Verweerster beperkt zich alleen maar middels de bestreden beslissing te stellen dat verzoeker geen duidelijkheid verschaft over zijn verblijfplaatsen en/of verblijfstitels sinds zijn vertrek uit Afghanistan.

Verzoeker stelt dan ook vast dat verweerster te kort is gekomen aan haar onderzoeksplicht. De bestreden beslissing steunt niet op motieven die onderbouwd worden door de feiten eigen aan deze zaak, zodat er sprake is van een stereotype motivering. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet te worden vernietigd en aan verzoeker de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire bescherming geboden dient te worden."

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 7 december 2018 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij met referenties naar het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van UNHCR van 30 augustus 2018, het EASO Country of Origin Information Report “*Afghanistan. Security Situation*” van december 2017, p. 1-68 en 94-96, en de update van mei 2018 van dit rapport, p. 1-24 en 51-52, en de “*Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*” van EASO van juni 2018, p. 71-77 en 79-80.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2, 3, 5 en 8 van het EVRM en van de artikelen 48/5 en 52 van de Vreemdelingenwet, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepalingen geschonden acht.

Het enig middel is, wat dit betreft, niet ontvankelijk.

2.3.4. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *"afdoende"* wijze. Het begrip *"afdoende"* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij door bewust te hebben geprobeerd de Belgische asielinstanties te misleiden door zichzelf minderjarig te verklaren, wetende dat hij dit niet was bij zijn aankomst in België, de algemene geloofwaardigheid van zijn verklaringen in het gedrang bracht, omdat (B) de problemen die hij in Iran kende buiten beschouwing worden gelaten voor de beoordeling van zijn gegronde vrees voor vervolging, omdat (C) hij er niet in geslaagd is een persoonlijke vrees voor vervolging aan te tonen bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan, nu (i) het feit dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) niet heeft gesproken over het beweerd grondconflict met zijn ooms

en enkel heeft verwezen naar de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan wat zijn vertrek uit zijn thuisland betreft, de geloofwaardigheid van de aangehaalde problemen in ernstige mate ondermijnt, (ii) er verschillende elementen in zijn asielrelaas niet aannemelijk zijn en hij omtrent het grondconflict vage verklaringen aflegde, (iii) zijn verklaringen dat hij in Afghanistan geen familie heeft buiten de ooms langs vaderszijde met wie hij geen goede relatie had en over de algemene veiligheidssituatie aldaar geen elementen zijn die wijzen op het bestaan van een actuele persoonsgerichte vorm van vervolging omwille van één van de vijf criteria zoals bepaald in het Verdrag van Genève en hij bovendien enige informatie in verband met zijn familienetwerken en mogelijk hun verblijfplaats tracht achter te houden, (iv) zijn verklaringen over zijn vertrek en reisperiode niet kloppen en (v) er twijfels bestaan over het verblijf van diverse jaren in Iran voor zijn komst naar België, en omdat (D) er voor burgers uit de provincie Bamyān actueel geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Het enig middel kan in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.5. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Hierboven is reeds gebleken dat de commissaris-generaal verzoekers verzoek om internationale bescherming op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het poneren van een vrees voor vervolging, het omkeren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal en het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) gegeven verklaringen, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke.

Waar verzoeker aanvoert dat hij het eerste gehoor voor DVZ diende te ondergaan in aanwezigheid van een tolk die het Dari sprak met een accent dat hij niet gewoon was, waardoor hij de grootste moeite had om de vragen te begrijpen, wijst de Raad er op dat indien verzoeker problemen met tolken of taal heeft ondervonden, het zijn verantwoordelijkheid is om dit tijdig te signaleren en eventuele fouten met de nodige precisie aan te duiden en te corrigeren. Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker op de DVZ de vragenlijst van het CGVS na voorlezing ervan in het Dari aanvaard en ondertekend heeft ter bevestiging dat zijn verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen (adm. doss., stuk 12, vragenlijst). Ook bij aanvang van het gehoor op het CGVS heeft verzoeker geen enkele opmerking gemaakt van eventuele tolken- of taalproblemen bij de DVZ en verklaarde hij dat het eerste interview bij de DVZ goed verlopen was en dat hij de belangrijkste zaken die de aanleiding hebben gegeven tot zijn vertrek uit Afghanistan in dat interview had kunnen aanhalen (adm. doss., stuk 4, gehoorverslag 18 oktober 2017, p. 2-3). Verzoeker duidt in zijn verzoekschrift overigens op geen enkele wijze aan op welk punt het gehoor op een foutieve wijze zou zijn neergeschreven. Het is aan verzoeker om *in concreto* aan te wijzen wat er mogelijks verkeerd vertaald werd en welke invloed dit op de bestreden beslissing kan hebben gehad. Door zich in het verzoekschrift te beperken tot de loutere bewering dat de tolk bij de DVZ het Dari met een zware tongval sprak, toont verzoeker niet aan dat er fouten zijn gebeurd en dat de bestreden beslissing hierdoor mogelijks anders zou zijn geweest.

Voorts laat verzoeker gelden dat hij de spanningen met zijn ooms over de erfeniskwestie bij de DVZ niet vermeldde omdat hem telkenmale meegedeeld werd dat hij zeer kort de vragen diende te beantwoorden en dat hij later de gelegenheid zou krijgen om uitgebreider zijn verhaal te doen. Dit betoog verklaart

noch rechtvaardigt echter het tijdens het interview op de DVZ onvermeld laten van uiterst essentiële informatie betreffende zijn relaas. Indien verzoeker van mening is dat hij bij de DVZ niet voldoende tijd heeft gehad om zijn asielrelaas uit de doeken te doen, is het zijn verantwoordelijkheid om dit tijdig te signaleren en met de nodige precisie aan te duiden wat hij niet heeft kunnen vertellen. Verzoeker heeft dit echter nagelaten. Verzoeker maakt pas in het verzoekschrift voor het eerst een opmerking over het verloop van het gehoor bij de DVZ. Deze opmerking is dan ook laattijdig.

Waar verzoeker verder stelt dat de vragen waaraan hij tijdens het gehoor op het CGVS werd onderworpen te algemeen geformuleerd waren waardoor hij de bedoeling of de reikwijdte van de vragen miste, beperkt hij zich tot een vage kritiek op het verloop van het interview op het CGVS. Hij laat evenwel na *in concreto* toe te lichten welke concrete vragen te algemeen geformuleerd waren en op welke wijze dit ertoe heeft geleid dat hij de bedoeling of de reikwijdte van de vragen miste. Uit de lezing van het gehoorverslag van 18 oktober 2017 blijkt dat de vragen die door de *protection officer* van het CGVS aan verzoeker werden gesteld voldoende specifiek waren. Bovendien gaf verzoeker op het einde van het gehoor te kennen dat hij de tolk en de vragen goed begrepen had en dat hij geen opmerkingen had. Ook verzoekers raadsman die tijdens het gehoor aanwezig was, verklaarde geen opmerkingen te hebben (adm. doss., stuk 4, gehoorverslag 18 oktober 2017, p. 26). Verzoeker houdt dan ook niet dienstig voor dat de vragen op het CGVS te algemeen geformuleerd waren.

Waar verzoeker thans in het verzoekschrift betoogt dat hij zich over zijn leeftijd klaarblijkelijk vergist heeft nu ze in Afghanistan een andere kalender hanteren dan in Europa, beperkt hij zich tot een summiere verklaring (*post factum*) voor de in de bestreden beslissing aangehaalde vaststellingen met betrekking tot zijn leeftijd, zonder evenwel deze vaststellingen *in concreto* te weerleggen. In de bestreden beslissing wordt op goede gronden vastgesteld dat verzoeker op het CGVS verklaarde dat hij bij aankomst had gezegd dat hij 16 jaar was omdat mensen hem hadden gezegd dat het beter zou zijn om te zeggen dat hij minderjarig was (adm. doss., stuk 4, gehoorverslag 18 oktober 2017, p. 4). Door thans een nieuwe verklaring aan te reiken over zijn tegenstrijdige verklaringen over zijn leeftijd slaagt verzoeker er niet in zijn geloofwaardigheid te herstellen.

Verder slaat verzoeker de bal helemaal mis waar hij stelt dat de omstandigheid dat hij “*zogenaamd incoherente en onaannemelijke verklaringen zou hebben afgelegd met betrekking tot (...) haar reisroute en haar problemen in Syrië, (...) de Syrische nationaliteit van verzoeker en haar herkomst uit Syrië niet ongedaan (maakt)*”. Verzoeker heeft immers steeds verklaard de Afghaanse nationaliteit te hebben. Bovendien wordt in de bestreden beslissing nergens gesteld dat daardoor getwijfeld wordt aan de nationaliteit en de herkomst van verzoeker. Wel wordt er terecht gesteld dat het niet mogelijk is dat zijn verklaringen over zijn vertrek en reisperiode zouden kunnen kloppen en dat dit de geloofwaardigheid van zijn verklaringen verder ondermijnt.

Aldus is het betoog van verzoeker niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.6. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen hierover waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of

vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.6.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er voor burgers in de provincie Bamyān actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt dit als volgt toegelicht:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de aanvragen tot internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bamyān te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Bamyān behoort tot de centrale hooglanden van Afghanistan. Uit de provincie komt er relatief weinig berichtgeving over veiligheidsincidenten. De incidenten die er plaatsvinden, betreffen bovendien hoofdzakelijk niet aan het conflict gelieerde incidenten. De provincie Bamyān scoort in zijn geheel erg laag wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Bamyān actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Bamyān aldus geen reëel risico

op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Gelet op de voorgaande motieven mist het betoog van verzoeker dat de commissaris-generaal zich in de bestreden beslissing slechts beperkt tot het stellen dat hij geen duidelijkheid verschaft over zijn verblijfplaatsen en/of verblijfstitels sinds zijn vertrek uit Afghanistan feitelijke grondslag. De hierboven aangehaalde vaststellingen van de commissaris-generaal worden genoegzaam bevestigd in het door verwerende partij bij aanvullende nota van 13 november 2018 aangebrachte EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation" van mei 2018 en de "Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis" van EASO van juni 2018 (zie: rechtsplegingsdossier, stuk 7).

Verzoeker brengt *in casu* geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier (en het rechtsplegingsdossier) niet correct, dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De voormelde motieven worden bijgevolg door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.6.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.9. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.10. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

2.3.11. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend negentien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN